

ΔΕΩΝ. ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ: «'Ανθή» (Θίασος Κυβέλης). — Σιγά-σιγά, ή Κα Κυβέλη τὰ κατάφερε φέτος νά καταντήσῃ ἴσαμε τὸ «Σύζυγο τῆς Δεσποινίδος» — ἓνα πρᾶμα ἀνούσιο, ἄδειο, ἀνόητο μὲ περικεφαλαία, πὺ ξεπερνᾶ καὶ ρωμαίϊκα καὶ φραντσέζικα κατασκευάσματα τοῦ εἴδους του. Οὔτε ἡ λεπτότητα, οὔτε ἡ δροσιά πὺ εἶχε ἡ ἐμφάνισι τῆς μεγάλης τεχνίτρας, ἐμπόδισαν νά διαπιστώσουμε τὸν ξεπεσμό.

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα πέσιμο τέτοιο ἡ Κα Κυβέλη εἶχε τὴν καλὴ ἐμπνευσι νά ἐπαναλάβῃ μιὰν παλιὰ μεγάλη τῆς ἐπιτυχία μὲ τὴν «'Ανθή» τοῦ Ἄντρέγιεφ. Τὸ ἔργο τοῦ ρώσσου συγγραφέα δὲν εἶναι καινούργιο οὔτε κι' ἄγνωστο. Γι' αὐτὸ θὰ περίττενε κάθε προσπάθεια γιὰ μιὰν ἀνάλυσι. Ἄπ' ἀφορμὴ ὁμως τῆς προχτεσινῆς παράστασις, θὰ εἶχαμε νά παρατηρήσουμε ὅτι τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ «'Ανθή» στάθηκε πὺ εὐκολονόητη στὸ πολὺ κοκό. Ὅχι ὅτι ὁ Ἄντρέγιεφ, ὅπως τουλάχιστον διαπιστώσαμε ὠτακουστῶντας σὲ λογιῆς λογιῆς φαιδρὰ σχόλια — ἀπλουστεύθηκε ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς πρώτης του ἐμφάνισις. Ἴσως ὁμως γιὰ τὴν παύθηκε πολλές φορές, (τόσο ἡ «'Ανθή» ὅσο ἡ «Αἰκατερίνα Ἰβάνοβνα» ὅπως κιόλας «Ὁ Ἄνθρωπος πὺ δέχεται ραπίσματα»). Ἴσως ἐπίσης, — προκειμένου γιὰ τὴν «'Ανθή» — οἱ φροῦντιστικὲς θεωρίες πὺ εἶχανε ἓνα ὀρισμένο ξάπλωμα στοὺς διανοούμενους κύκλους τοῦ τόπου μας, νά συντέλεσαν στὴν κατανόησι τοῦ ἔργου — μ' ὄλο πὺ ἡ «'Ανθή» γράφτηκε πρὶν ἀκόμη ἐμφανιστεῖ τόσο θορυβῶδικα ὡς θεωρία καὶ ὡς μέθοδος ὁ φροῦντισμός.

Μὲ τὴν ἴδιαν εὐκαιρία, θὰ εἶχαμε ἀκόμη νά παρατηρήσουμε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τὸ πλημμελὲς τῆς μετάφρασις, πὺ θὰ εἶταν ἐπὶ τέλους καιρὸς νά ρετουσαριστεῖ.

“Όσο για τὸ παίξιμο, ξεκινώντας ἀπ’ τὸ ὅτι Κυβέλη καὶ Βεάκη μόνο μὲ τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτοῦς των μπορεῖ νὰ τοὺς συγκρίνει κανεὶς, ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι : ὅσο γιὰ τὸν κ. Βεάκη, αὐτὸς φάνηκε ἀντάξιος τοῦ ἑαυτοῦ του, μὲ τὴ διαφορά πὼς φορτσάροντας φρίνεται ὀρισμένες νότες, ἀπόδωσε ἓνα φέντια μὲ κάτι τὸ ἀντιπαθητικό. “Όσο γιὰ τὴν Κα Κυβέλη, φαίνεται πὼς δὲν ἔκρινε καλὸ νὰ ξεσκονίσει καὶ νὰ φρεσχάρει λίγο τὶς παλιές της δάφνες. Θὰ βάλουμε τὸ χέρι μας στὴ φωτιά πὼς... δὲν κουράστηκε πολὺ σὲ νέες πρόβες. Μ’ ὅλο πὺν δὲν παραγνωρίζουμε διόλου τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο φινάλε τῆς δεύτερης πράξης ὅπου ὑπερέβαλε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της. Καὶ θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ σημειώσουμε τὴ ραγδαία ἐξέλιξη τῆς Κας Μιράντας γιὰ νὰ συμπεράνουμε ὅτι λίγο διάβασμα δὲ θὰ τῆς ἔχαμε κακό. Πολὺ εὐσυνείδητο τὸ παίξιμο τῆς Δος Ἀλίκης, ὅπως καὶ τοῦ κ. Παπαγεωργίου καὶ Παρασκευᾶ. “Όσο γιὰ τὴν Κα Νανά Παπαδοπούλου, θὰ εἶναι παράλειψη ἂν δὲν τονίζαμε ὄχι μόνο τὸ καλὸ μὰ καὶ πλέρια εὐσυνείδητο παίξιμο, στὸ ρόλο τῆς Γιαγιᾶς, πὺν θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσει ἓνα σταθμὸ στὴν ἐξέλιξή της.”

Τέλος, μὲ τὴν ἐξὼφθαλμη ἀπουσία ἑνὸς ρεζισσέρ, μ’ ἀνέβασμα ἀπροετοίμαστο, μὲ δίχως μελέτη, καὶ προφανέστατα δίχως πρόβες, εἴτανε φυσικὸ νὰ δοῦμε

καταστρεμένες σκηνές ὅπως στὴν τρίτη πράξη, ἐκεῖνο ὅπου ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ μέρη καταντᾶ τὸ σωστὸ ρωμαϊκὸ ραβαῖσι : καυγᾶς, φασαρία, δίχως δέσιμο ρόλων, δίχως ἄκρη καὶ μέση.